

Éji dal

Csend vendégsége az éj,
hol minden lélek alábbra száll a némaságban;
s a kérdésre – eljött az óra? – újra és újra a faggatott
felel: mind önmagát hallja, holott
ismeri a választ:
az erdőzúgáshoz hasonlatost.

Alakját megleli, s felölti az éjben minden lélek.
Visszagörbül a tolvaj ujja is
a derengésben.
Társára talál a szent, és az istennel
beszélget.
Mind messzebbre vágyik elszökni a csavargó
önmagától.
Nézi a korbely: visszacsillan-e régi arca
a pohárból?

Éjjel a csillagokhoz egyenes mindenki útja,
 s hányan vissza sem térnek, és nem lesz könnyebb
 hiányuktól súlya
 a földnek, mely ahogy sötétben lebeg, ragyog,
 fentről olyan:
 mintha hang után kutatva a mélyben
 valaki mérné rá egyre a káprázatot.

Régi ária

Milyen dermesztő igézet
 rejlik a régi áriában,
 hogy lenyűgözve torpan meg, ki hallja,
 és már-már élő bálvánnyá mered?

Téved, ki úgy véli: a dalnokra
 nem les veszély, zengheti téren,
 csehókban, éji balkon alatt; téved:
 éneke megöli énekesét.

Lovak tiporják el, s őt lövik le először
 a kocsmákban pisztolyt ragadó haramiák,
 és fekete leplek alól a sunyi kés
 rája villan a balkon alatt.

Megszégyenítve visszavadulnak mind a lovak,
 vedlik a haramiák régi módszereik:
 finomabb formát ölt a halál, és büntett
 csak a kés s az irigy éj vétke marad.

S míg új énekest siratnak a társak:
 mindenünnen szól halkán az ének,
 és menetelnek a dalnokok tovább,
 vezényszavára a régi áriának,

mintha csak erre a dalra
 teremődtek volna, a sorsra vakon.
 Miért, miért, hogy a régi ária
 újraszüli híveit, dalnokait?

Talán a lovak és a haramiák,
 a városok és a féltékeny férjek,
 s az erkélyes paloták függönye mögött
 vetkező szépaszonyok vétkesek ebben.

Itt az idő, rajtunk a sor.
 Zengjen fel a régi ária.